

Móritz Mátyás
Holdhomok

Móritz Mátyás

Holdhomok

novellák

Kossuth Kiadó

Szerkesztette
Darvasi Ferenc

Borítóterv
Horváth Zsuzsa

ISBN 978-963-544-158-7

Minden jog fenntartva

© Mórítz Mátyás, 2021

© Kossuth Kiadó, 2021

Borítókép © 123RF

Szakadozott

A nőt hatvan év körülire saccoltam, a kis háza gondos kezek munkáját dicsérte. A ház előtti kis padon ül, lehunyt szemekkel, a térdére borított könyvvel, a padon mellette egy bögre, még gőzölgő kávéval. Hosszan nézem, bár nem szokásom vadidegen embereket bámulni, de annyira emlékeztet valakire, hogy képtelen vagyok levenni a tekintetem róla. A ház felől egy kutya ugatása töri csak meg a csendet. Erőt kell vennem magamon, hogy a torkom megköszörülve, mintegy felhívva magamra a figyelmet, megszólítsam a nőt, aki a kutya ugatására rám emeli tekintetét. Mint aki az édes álmából ocsúdik, még pislog párat, majd megpróbál feltápászkodni, kezeit a két térdén támasztva meg. A kutya közben a ház rácsos ajtajához jön, érdeklődve, kidugva a fejét, mintha a gazdáját akarná védelmezni tőlem. A nő próbálta csitítani, mire a kutya el is hallgat, sandán lesve csak, hogy mit akarahatok a kenyéradójától, akit rég nem zavart és bírt szóra senki.

Hónom alatt egy szürke füzettel, elsőként is elnézést kérek, hogy képes voltam felzavarni, mire a nő minden átmenet nélkül azt kérdezi csak, hogy mi a fenét akarok én tőle tulajdonképpen. Nem szeretném húzni az időt, és magamat is meglepve, rögtön kinyögöm, hogy

ha lehet, aludni, és bekapni pár falatot. És anélkül, hogy megvárnám a következő nekem szegezett kérdését, elmondom, hogy diák vagyok, aki a szünidőben bejárta az országot, hogy ihletet gyűjtsön. Ihletet? És vajon mi a fenéhez, ha szabad kérdeznem? Egy megírandó könyvhöz. És miről szólna az a bizonyos könyv? Erre nemigen tudok mit felelni, hiszen magam sem sejtem, hogy voltaképpen miről, és hogy milyen stílusban szeretném megfogalmazni, csak abban vagyok biztos, hogy írnom kell. Már csak azért is, mert az irodalomtanárom ezt a feladatot szánta nekem, nem is tudva, és talán nem is gondolva jobban bele, hogy ezzel milyen kutya nehéz feladat elé állít. Napok és hetek teltek már el azóta, hogy közölte velem a feladatot, de azóta még egy megveszekedett sorral sem károsítottam meg a szürke füzetemet. Talán rólam akarna írni, vagy erről az elátkozott helyről? Mert akkor bizony el kell, hogy keserítsem, kedves, bár távol álljon tőlem, hogy elvegyem az írástól a kedvét.

A kezem, mintha a saját házam előtt állnék, mintha éppen megérkeztem volna az egyetemről, a kilincsre teszem, amin a nő még csak meg sem lepődik, és egy sanda kis mosolyt is felfedezni vélek az arcán. Honnan jött? Mondom neki, hogy honnan. A meglepődése csak annál nagyobb, mikor közlöm vele, hogy bizony gyalogszerrel. Az bizony nem kis távolság. Ki sem néztem volna magából, hogy bírja szusszal, már ha meg nem haragszik. Nem, nem haragszom. A nő a hóna alá csapja a könyvet, a bögrét a padon hagyja, majd a köntöse zsebéből előhalászva a kulcsot ajtót nyit, a kutyát arrébb tessékelve a lábával.

Jöjjön, mondja, és én meg sem lepődöm, hogy az elem tárul kis kert, csak úgy, mint a nő, egyre ismerősebb kezd lenni. Hogy hon-

nan, meg nem mondom, de egy percnyi feszélyezettséget sem érzek, hogy egy idegen nő után megyek, és egy idegen házban készülök aludni, és ha mód van rá, felfrissítem magam, majd eszem és iszom. És ha minden jól megy, talán belekezek a könyvembe, elkövetve az első kapavágást a papíron. A konyhába vezet, vagy inkább megyünk, ahol a két szék közül a közelebbire mutat, hellyel kínálva, majd háttal nekem, hátra-hátrasandítva, felteszi a tűzhelyre a kotyogót. A szürke füzetemet nézve próbálom, ha nem is megszokni, inkább csak felfogni, hogy egy idegen házban ülök, egy nővel, akinek még a nevét sem tudom, miközben az asztal alatt lábatlankodó kuttyája fejét vakargatom. Látom, megkedvelték egymást. Pedig eliheti nekem, nem egy barátkozó típus. Nem is tudom az idejét sem, hogy mikor és kinek engedte ilyen békülékenyen, hogy simogassa. De akit egy kutya szeret, az olyan rossz ember már nem is lehet. Mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne, az asztalra könyökölök, amit a nő egy újabb mosollyal honorál. Úgy emlékeztet engem valakire, főleg ahogy az asztalra könyököl.

Majd a kotyogót magára hagyva, nem tudom, hogy honnan, kenyeret és szalonnát hoz, és elém teszi az asztalra, jó étvágyat kívánva, végigsimítva a kezét a kezemen. Várom, hogy leül velem szembe, de a másik széket közvetlenül mellém húzva ül le, mondva valamit, amire csak bólintok egy határozottan. Majd újra és újra kérdez, és megpróbálok válaszolni, bár tele a szám, és nem tudok betelni a friss kenyérrel, és a szalonnával, amit talán egy jó bögre kávéval is leöblíthettek majd. Végezve az utolsó falattal is, elmondom, honnan jöttem, hol lakom, milyen körülmények között, egy percre sem zavartatva magam. Kiteregetem magam előtte, mintha csak erre vártam volna

a hosszú út minden megtett lépése közben, amiket, voltam olyan hülye, hogy tízezerig még számoltam is.

A nő közben anélkül, hogy észrevettem volna, elkészít egy bögre kávé. Fogja meg. Mindjárt jövök. Majd a kezében a már kihűlt kávéjával megáll a konyhaajtóban, és int a fejével, hogy kövessem. Egy kis lócán ülünk, egy vén körtefa alatt, mint anya és fia, vagy nem is tudom. A lányom és a menyem is városiak, akikről megvan a véleményem, amit ha nem haragszik, most meg is tartok magamnak, még mielőtt valami cifrát mondanék. Rég nem látogatnak, nem is hívnak, hogy élek-e vagy halok, hogy nem szenvedek-e hiányt bármiben, hogy miben lehetnének a segítségemre. Képzelve, mióta itt hagytak csapot és papot, már két unokám is született. A kis Gabriella, meg a Mátyáska. Mutatnék róluk képet, de sajnos nincs, hiába kértem a lányom. Minek az neked? Én erre meg mit mondjak? Nem vagyok az a konfliktuskereső fajta. Jól megvagyok én itt egyedül, de azért jó lenne legalább magamhoz ölelni azt a kis szöszit, meg azt az átkozott kis kakast, még mielőtt... De túl sokat beszélek. Elnézést. Nem is tudom, miért mondtam, amit mondtam. Biztos fárasztom, és megijesztem. Vénasszony, aki csak fecseg össze meg vissza.

Nem, nem. Semmi baj. Nem haragszom. Örülök, hogy hallgathatom, bár nem vidám a maga élete sem, ahogy kihallom a szavaiból. Várjon, nem is, egyszer hívott a lányom, valami pénzt miatt, hogy arra most nagy szüksége lenne, mert házcseré előtt állnak, és úgy számolnak, hogy pont az az összeg hiányzik az álmaik otthonához, amit Cserépfalun találtak, amin én, ahogy fogalmazott a lányom, csak ülök, mint egy kotlós tyúk. Mondtam neki ugyan, hogy egyik napról a másikra élek, és hogy egy buznyákom sincs mint megtakarí-

tás, és a nyugdíjam, amit volt pedagógusként kapok, éppen csak arra elég, hogy éhen ne haljunk az én Csipeszszemmel. Bocsánat. A kutyámmal. Mert még be sem mutattam önöket egymásnak. Ő tehát Csipesz, és ön? Én, lehet, hogy véletlen, de szintén Mátyás. Újabb mosoly. Érdekes. De jó. Szép név. Ősi, nemesi. Köszönöm. Mindig hálás leszek anyámnak, hogy ilyen nevet választott.

A kutya, elnézést, Csipesz, újabb ugatásba kezd, pedig már jó ideje nem hallottam a hangját. Most barátságosan ugat, és még a farkát is csóválni kezdi, ahogy megcsikordul a kertkapu. Egy jól megtermett férfi áll meg előttünk, betéve maga mögött a kertkaput. Vörös vászonnadrágban áll, szájában pipával. Megemeli a kalapját. A kezedet csókolom, drága Gabikám. És önben kit tisztelhetek, fiatalúr? Bemutatkozom, miközben próbálok felállni. Maradjon. Maradjál csak. Ne fáradjon. Ne fáradj. Ne viccelődj már, Gyuri. Jól van na. Akkor tegeződjünk. Szia. Szervusz. Jobb helyet nem is választhatott, bocsánat, választhatnál volna. Diák? Könyvet? De jó. Még akadnak ilyen alakok? Mosoly. Nevetés. Pipapiszkálás. Egykor én is így kezdtem. De rég is volt. De szép, és igaz. Megérte. Nem panaszkodom, és nem akarom elijeszteni, de nem könnyű egy mesterség. Kevesen élnek meg belőle, és még kevesebben élnek meg jól, és annál is kevesebben érdemlik meg a figyelmet. Hogy nem készül írónak? Én sem készültem, elhiheti, de így alakult, és egy percig sem bántam meg. Sok lemondással járt, de nem adtam fel. Nem. Azért sem. Persze az írás mellett dolgoztam, tisztességesen. Hogy költői legyek, az elejétől csak magamban bíztam, és nem hallgattam senkire, főleg nem azokra, akik megpróbáltak lebeszélni arról, hogy író legyek. Mert minek az? Minek írjam le, amit kitalálok, vagy ami megesezt velem és körülöt-

tem? Mert kit érdekel az? Meg ki a fenének? De én írtam és írtam, és reménykedtem, hogy egyszer rám mosolyog a szerencse, és lesz legalább egy megveszekedett ember, aki felkarol, és meglátja bennem a talentumot.

Volt, hogy nem írtam sokáig, mert kiégettnek éreztem magam, vagy fáradtnak, de akkor meg olvastam és olvastam. Közben volt, hogy hajót sikáltam, ha jól emlékszem, a dunavarsányi hajóállomáson, vagy ampát rántottam. Hogy mi az? Tényleg? Ezt nem is tudtam. Fel is írom. Talán még hasznát veszem. Azt sem vettem zokon, hogy körülöttem nem egy bamba és bárgyú ember játszott a nagyokost. Volt, hogy a Városligetben forgót árultam, vagy kenyeret a csepeli piacon, vagy dorkót a nyolcadik kerületben. Ahogy könyvet, és még verset is. Előbb persze a nagyokét, majd az enyéimet, majd egyszerre a kettőt. Nyugdíjba az azóta szebb létre szenderült Turócszentmártoni kiadótól mentem, nem is tudom, hány éve.

A férfi közben a zsebében matat, majd egy pakli kártyát húz elő belőle, amelyet legutóbb talán apai nagyapámnál láttam, még Bükfürdőn, amikor forintos alapon játszott a klubszobában. Persze csalt az öreg, de megbocsátottam neki, sőt valahol még büszke is voltam rá, és magamra, hogy a titkát megtartottam. Eddig. A forintokat persze nekem adta, hogy aztán a pénzt elfagyizzam és -lángosozzam.

Közben ránk esteledett, és én el is felejtettem, hogy álmos voltam. A nő az elnézésünket kérve a konyhába megy, de nem zárja be maga mögött az ajtót. Látom, ahogy az asztalra, amilyen még nekünk is volt, fehér abroszt terít, majd egy kancsó bort rak a közepére, két kristálypohárral. Majd pár tányér is megjelenik. Ünnepek. Csak el nem törjem valamelyiket. Gyuri bátyám közben bemutat pár kár-

tyatrükköt. Nem mind úgy sikerül, ahogy tervezte, de ez csak jó ok, hogy ne vessünk. Vacsora. Üti meg a fülem a hang. Az anyám hangja. Ő mondta így. Ilyen hangsúllyal és melegséggel. Egy pillanatra elgyengülök, és szédülni kezdtek. Álom ez vagy valóság? Ki vagyok, és hol, és kikkel? Tehát maradhatok vacsorára is.

Nehézkesen, nehézkesebben, mint Gyuri bátyám, én is felállok. Próbálok levegőhöz jutni. Önkéntelenül a mellemhez kapok. Az ingem zsebéhez, hogy kihalásszak egy szál cigarettát. Jólesik. Mintha először szívnék. Talán anyám barna Szofijából. Na, akkor együnk valamit. Szótlanul egymásra néznek ők ketten, majd újra és újra rajtam felejtik a tekintetüket. Mintha a sírhatnékjukat próbálnák meg palástolni, mélyen ráhajolnak a vacsorájukra. Sehol egy bizalmatlan és sunyi pillantás. Befogadtak, megszerettek, és talán még itt is tartanának. Lehet, hogy tovább is, mint a könyvem megírása megkövetelné.

Mikor legutóbb Pesten jártam, kezd bele egy újabb történetbe Gyuri bátyám, majd megáll. Mit is akartam mondani? Na, nem is fontos. Majdcsak az eszembe jut. Vagy Tübingiát akartam mondani? Tudja a fene. Az ebédlőben is elalszom. Jaj, ne bolondozzon már. Van nekem rendes ágyam és díványom is. Csak leszedem róluk a borítást. Olyan rég nem használta őket senki. Akkor melyik legyen? Rendben. A nő bólint, és újra rám mosolyog. Talán harmadszorra. Nem is számolom. Tudom, tartogat még belőlük párat. Az ezüst evőeszközök az asztalon maradnak. Ezek szerint nem tart tőle, hogy meglovasítom őket. Nem is tudom, miért gondolok ilyen számárságokra.

Anyám és apám, mert már annak látom őket, elvonulnak, duruzsolnak, én meg még maradok egy kicsit. A kutyaólhöz megyek. Csipezs előmerészkedik, és a lábamhoz dörgölődzik. De rég is volt, ami-

kor egy kutya így viseltetett irántam. Merthogy volt nekünk, és nekem is. Nem is egy. Kapd el a nadrágját, hallom a hátam mögül. Az anyám az. Nevet.

Az ebédlőben már nem ég a villany, mire nyugovóra térek. A lelki szemeim előtt, nem tudom, hogy honnan kölcsönözve a képet, vánkost és terítőt látok a szőnyegen. Egy elrongyolódott vörös vászonnadrágot, meg egy elnyűtt bőrkabátot a széken. A takarómon ülök. Nem tudok elaludni. Jár az agyam. Az ujjaimat nézem és méregetem. Akár meg is fojthatnám mind a kettőt.

A tükörben a sovány alakom nézem, és a szakadt trikómat. Az anyám áll mellettem. Mik a szülei? Kérdezi egész váratlanul. Nincsenek szüleim. Voltak. Meghaltak. Egy barátomnál lakom. Költő a szegény. Attila. Kosztot is kapok és kapunk a nővérétől. Meg aztán vannak felkéréseim. Most éppen ennek a könyvnek a megírása, amiért talán még valami kis éhbért is kapok majd. Nem mintha ezért vállaltam volna. Nem volt más választásom. Sajnálom. Ne haragudj. Dehogy. Nincs róluk képem. Nálam. Az Attilánál van. Még fel sem nőtem, de már nem voltak.

A nő a kabátja belső zsebében kotorász. Tessék. A kezemben egy szakadozott szélű kép, egy esernyőt maga és egy férfi fölé tartó fiatal nőről, egy baráti társaság közepén. Mintha már láttam és fogtam volna ezt a képet. A nő még kérdezne valamit. Talán hogy szerették-e egymást a szüleim, és hogy miként haltak meg, de érezheti, hogy mindez fölösleges. Az ágyba fektet. Megsimogatja a fejem. Jó éjt, fiam. Aludj csak. Én fenn leszek.

Charleston

A helyiérdekű vasút ülésének szélébe kapaszkodva, jól leittasulva, meg sem próbáltam számba venni, hogy az éjszaka hány rossz híréb lebutban fordultam meg, hogy mennyit költöttem, és hogy vajon ki a fene volt, aki feltámogatott a HÉV-re. Egy biztos, alaposan elintéztam magam. Hátradőltem az ülésen, és lehunytam a szemem. Kellemes álmoság fogott el, mintha most jöttem volna egy fürdőből.

A Rákóczi hídi megállóban egy kékkendős asszony szállt fel egyedülként a szerelvényre, kezében egy nagy kosárral. Vajon honnan jöhetett ilyenkor, az éjnek évadján? Talán még köszönt is. Nem emlékszem pontosan. Lehet, hogy csak hallucináltam. Ahogy azt is, hogy két gyerek követte. Mintha a gyermekkori önmagam és a fiatalkori húgomat láttam volna bennük. Az egyikük, persze nem tudom, melyikük, mintha kérdezni akart volna valamit, de az anyja, mert gondolom, hogy az volt az asszony, arrébb húzta.

Lepezve a meglepetésemet, belebújtam egy újságba, elszánt olvasást tetteve. Annyira emlékszem csak, hogy egy cikket olvastam, valami fiatal, eddig még ismeretlen íróról, akinek a megjelenés előtt álló könyvéből egy rövid, de annál érdekesebb részletet közöltek. És egy

interjút, amiben arra a kérdésre, hogy mit keres az írásaiban, azt válaszolta, hogy azt, amit talán sehol sem találhat meg, és ami talán nincs is sehol. Mintha magamról vagy magamtól olvastam volna. Irigyeltem a srácot, akinek a fotója akár az enyém is lehetett volna.

Pár évvel ezelőtt, még mielőtt elindultam volna a lejtőn, még én is ilyen optimistán tekintettem a jövőbe, ahogy ez az alig negyvenéves nyikhaj. Akkor még én is írtam. De leszoktam róla. Nem úgy az itálról. Hogy a fene essen bele. De csak nem fogok itt nyavalyogni. Valahogy haza kell támolyognom, anélkül hogy útközben elájulnék, vagy elveszteném az eszméletem. A végállomásig utazom, és persze hogy az orrom előtt megy el az utolsó éjszakai, vagy hajnali, vagy nem is tudom, milyen járat. Meg sem nézem a táblát. Tudom, hogy a következő busz jó másfél óra múlva jön. Nekivágok hát a két megállónyi távolságnak gyalogszerrel. Rágyújtanék, de a doboz üres. Hogy minek van mégis nálam, azt ne is kérdezd. Mégsem dobom ki. A benzinkút melletti nemzeti dohánybolt nyitva van ugyan, de pénzem már nincs, még egy nyamvadt doboz szivarkára sem, amitől amúgy is hányhatnékom lenne.

Nagy nehezen bejutok a lépcsőházba. Lépcsőzni meg sem próbálok, és hosszú idő után elszánom magam a liftezésre. A börtönszürke vasajtó persze nem nyílik. Mert miért nyílna? Biztos elakadt valahol, két emelet között. Talán kiszerezték, talán eltűnt, ellopták, talán megunta az állandó zakatolást, fogta magát és lelépett. Talán Örkény István telefonfülkéjével andalog valahol a Városligetben. Lehet, hogy kiszakítva a legfelső emeletet, elszállt. Egyszer meg is álmodtam ezt. De lehet, hogy olvastam valahol. Lehet, hogy valakit még magával is vitt.

Az első emelet fordulójában megállok az ablaknál, megszemlélve a tenyérynyi mocskok foltot, amit évek óta képtelen volt akárki is eltüntetni. Az ablakban jól megnézem magam. Egy hajlott hátú embert látok, sűrű kalapban, fekete télikabátban. Nem bírva sokáig a látványt, belenézek a lift ketrecébe. Abba a sötét, üres ketrecbe. Egy hurkszerű kötél lógott le valahonnan, amit közelebből is szemügyre vettem. A lakáskulcsom után kotorászva, a zsebemből kiesik az üres, és összetört cigarettazacskó. Fel kellene, hogy vegyem, de nem pazarolhatom az erőm. Nem is hajlok le, csak nézem a magasba nyúló lépcsősort. A karfákat és a rácsokat, a bezárt ajtókat, amelyek mögött embereket látok állni, és leskelődni. Persze, hogy engem néznek, és tartanak szemmel. Persze, hogy engem beszélnek ki, azon törve a fejüket, mikor és milyen indokkal jelentenek fel. A munkanélküli, egykor szebb napokat is látott, külön, vagy inkább csak idióta költőt és író, a hülye álmaival. Suttogásokat és pusmogásokat hallok. Talán még a nevem is ki tudnám venni belőlük. Ajtót senki nem nyit, hogy segítsen. Az egyik ajtó mögül mintha zörgést és csörömpölést hallanék, majd mintha egy rádiót hangolna valaki. Az időjárásban különösebb változás nem várható. Marad az ilyenkor szokatlan hűvös és csapadékos idő. Az idő ismétli önmagát.

Kérünk mindenkit, hogy ha nem muszáj, ne hagyja el a lakását, a saját és mások érdekében se. A katasztrófavédelem a helyén van. Végítélet. Ismétlem magamban a szót. Végítélet. Amit annyiszor megjósoltak már. Szóba került az ezredforduló, aztán 2012, aztán 2019, de úgy látszik, hogy ebben az évben nem ússzuk meg. Na bumm. Felfelé nézek és nyújtogatom a nyakam. Reménykedem, hogy a lépcső elindul alattam, vagy hogy az emelet ereszkedik le, de sem-

mi. Most, persze, nem eszi ide a fene az egykori színésznőcskét a harmadikról, aki annyira vitte végül, hogy a ház kukatárolójában guberrál, mikor azt hiszi, hogy nem látja és hallja senki. Egyedül kell feljűtnom valahogy a lakásomig, ami tulajdonképpen nem is az enyém. Az önkormányzaté.

Kétségbeesett elszántságomban végül megfogom a karfát, szorongatom egy jó darabig, erőt gyűjtök, majd felcsúsztatom a lábam az első fokra. A bal lábammal próbálom követni a jobbat, miközben valakit köhögni hallok, mást meg nevetni. Persze, hogy a szerencsétlen próbálkozásomon röhögnek. Talán már egymás vállát veregetik. A hülye és alkoholista költő útra kelt, az a vén és röhejes alak, hogy miért nem eszi már meg a fene, vagy a máját az alkohol. Miért él az ilyen? Nem látja, hogy elbánt vele a sors? Újabb és újabb megjegyzések, és persze a kémlelőnyílásokra tapadó árgus szemek. Lehet, hogy még a kulcslyukakon is engem skubiznak. Ezekről kitelik minden.

Jól nekiindultam, jó volt a start, de aztán elakadtam. Érzem, a lábaim már nemigen bírják, és ha nem veszek erőt magamon, és nem agyalok a sok hülyén, előbb, mint utóbb, elhagy a maradék erőm és elszántságom is, és itt esek össze a nem is tudom hányadik és hányadik emelet között. A kezem önkéntelenül is fölfelé siklik. A kezem. Az elvékonyodott, csontos ujjakkal. Édes Istenem, ne hagyj el! Vékonyak és csontosak, de mégis erősek. Úgy kapaszkodnak a karfában, mintha soha nem akarnák elereszteni. Majd lassan kúszni kezdenek felfelé, mint valami groteszk állatkák. Önállósították magukat. A lábaim is mozgásba lendülnek, és az ólmos lassúságot felváltja valami életteli, emberre jellemző mozgás. Érzem, ahogy erőre kapok. Persze

sokat már nem várok magamtól, főleg nem csodát, de még élek, hogy csessze meg. Menni fog ez. Ha egyedül is, de menni fog.

Néha persze meg-megállok, hogy kifújjam magam, bár nem egyszer inkább hányni lenne kedvem. Aztán rájövök én, hülye, hogy nem tarthatok több pihenőt, mert a végén még nem tudok újra elindulni, és akkor vége, filmszakadás. Képtelenség, hogy itt végezzem. Persze, hogy én vagyok a hibás, az utolsó senki, a rohadt szoknyapecér. Persze, hogy megérdemeltem a sorsom, persze hogy én rontottam el mindent. Meg amúgy is, mit csodálkozom azon, hogy elhagyott az én kedvesem, azzal az utcaseprővel. Te jó ég! Egy utcaseprővel, aki, mint a feleségem mondta, levette a lábáról, azokkal a csudaszép verseivel.

Igen, akkor kezdtem inni, vagy úgy akkortájt. Mert előtte sem vettem meg az italt, de tudtam, isten látja a lelkem, tudtam a határt. Igen, ivásnak adtam a fejem. És? Kinek mi köze van hozzá, vagy hozzám? Mit pofáznak bele? Mit hallgatóznak, mit leskelődnek, mit akarnak tőlem? Hagyjanak már nekem békét! A kabátom félregombolva. Szétesik. Még a sál is lehullik a nyakamról. Röhejesen nézhetnek ki. De jó, hogy az anyám már nem láthat, és szólhat rám. Vagy a fene sem tudja. Az ujjaim az üres levegőben turkálnak, mintha valakinek a kezei után vágycokoznának. Apáméra? Anyáméra? Kétségbeesetten keresem a korlátot és az egyensúlyomat.

Kapucsapódás, kapcsolóhang, majd a fény újra kigyullad a lépcsőházban. Biztos az a nyurga kislány az, a felettem lévő lakásból. Az az egyetemista, aki talán éppen irodalmat tanul, és talán éppen azon az egyetemen, ahol én is koptattam nem egy padot, sőt katedrát is, mint irodalomtanár. Lehet, hogy még a tanítványom is volt?

A múzsám, az biztos. Mert titkon írtam neki, róla és hozzá, nem egy verset, melyek persze a szemétben végezték. Az egykori színésznőcske talán már ki is kukázta őket azóta, és most azokon röhög. Ő, aki annyi pocsek szerepet vállalt el, hogy aztán hozza a tőle telhető színvonaltalan, lélektelen, bárgyú játékot. Hogy is hívják? Valami Krisztácska. A lány tekintete szinte lángolt, ahogy elsietett mellettem. Próbáltam helyreigazítani a kabátom, és magamra tekerni, vagy csak dobni a sálat.

Köszön, majd széttárja a karját, és siet is tovább. Észre sem vette hogy szükségem lenne rá. Mobilon valami pasiról karattyol, talán egy lányról, egy lánynak, meg hogy az apja nem bízik benne, hogy az anyja nem meri támogatni, hogy tele van a hócipője az egészszel, hogy ő ezt nem csinálja, hogy őt erre nem kényszeríthetik. Most is jól megbámulom azt a kis formás fenekét. Bárcsak fiatalabb lennék, de úris-ten, hány évvel is? Mindig jól megnézem magamnak, és elgondolom, hogy ha évtizedekkel ezelőtt találkoztam volna vele először, persze ha nem utánam születik, ki tudja hány évtizeddel, akár még be is próbálkoztam volna nála. Finomfenekű egy lány, az is biztos. Tudom, hogy színpadról álmodozik, hogy nem tehetségtelen nulla, mint az a Krisztácska, de tudom, hogy nem lesz belőle semmi.

Bár nem tudom, hogy ezt honnan veszem. Mert, hogy nem láttam semmiben, és nem olvastam, vagy hallottam róla semmit. Egyszerűen megérezem az illetet. Csak azt nem éreztem, hogy belőlem sem lesz egy sokadrangú írónál több, hogy aztán egy raktárban végezzem. De mit is locsogok itt össze meg vissza. Fulladjon meg, aki nem volt képes felfedezni. Megérdemeltem volna. Persze, hogy meg. Ki mondja, ki mondja, hogy nem? Ez a sok seggfej? Elmehet mind *oda*.

A lábam masszírozom. Az egyik ajtón színes szalagokat látok. Talán szilveszter este lenne? Vagy csak az éj fejében pattognak a petárdák, és szólnak a trombiták? Majd csönd. A várakozás és a kétségbeesés csendje. Egyszer, igen, egyszer nálam szilveszterezett ez a lány is, ha jól emlékezem, a nagy irodalombarát apjával jött, hogy látni szeretné az ilyen meg olyan díjas író. Engem. Szív meg ne szakadj.

Aztán az apjának el kellett valahová mennie, mint mondta, egy nagyon sürgős ügyben. Persze. Megcsalni a feleségét. És persze csak ürügy volt a látogatás. Még hogy kíváncsi lenne rám!... Szerintem még egy könyvet sem vett a kezébe, és olvasott el. Én nem is tudom, hogy mennyit. Csak a raktárban, ahol dolgoztam, és ahonnan nyugdíjba mentem, jó tízmillió könyv várta megporosodva, hogy kiolvassák. Emlékszem, a feleségem még zongorázott is, majd ketten dugtuk ágyba ezt az azóta nagylánnyá ért kislányt. Még valami szalagavatós szóba került. De hogy kié, és hogy miért, nem is tudom.

Bárcsak a vállamnál fogva felhúzna valaki. Korábban még megesezt az ilyen. Amikor még nevem volt. És feleségem, és gyermekeim, meg ki tudja még mennyi minden. Bárcsak talpra állítana, és észre térítene valaki. Akárki. Amikor még nevem volt. Amikor még iskolai ünnepekre is elhívtak, igaz, csak itt, Csepelen, de mégis megtisztelve éreztem magam. Felolvashattam, és nézhettem, ahogy táncbemutatót tartanak nekem, palotással, skóttal, marosszékivel, göröggel, vagy indiánnal, vagy törzsivel, vagy mivel. Még charleston is volt. Az ám! Táncoltam én a diákokkal, a szülőkkel, és még a tanárokkal is.

Megpróbálok felemelkedni. Visszacsúszok. Ez már a vég kezdete. Újra benyúlok a zsebembe a kulcsokért, mintha lenne bármi értelme, amikor úgysem érek már el az ajtóig. Aztán félbe is hagyom a moz-

dulatot, elfelejtve, hogy mit akartam. Amúgy is, a kulcs a másik zsebben van. Vagy ott sem. A fény újra kialszik, és megint marad a sötétség, az a lépcsőházi, és a bennem lévő. Nem látom a karfákat, és nem hallom már a hangokat sem. Meguntak. Már én sem vagyok érdekes. Biztos új zsákmányra és beszédtemára lesnek, és várnak.

Reggel a kukás színésznőcske talált meg, ahogy nyitott szemmel fekszem a kövön. A helyi lap kiküldött munkatársának azt mondta, hogy úgy feküdtem ott előtte, mintha nagyon figyelnék valamire, amit sehol sem találhatok meg, és ami nincs is sehol.